

РЕШЕНИЕ

№ 13

гр. Шумен, 06.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в публично заседание на девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Азадухи Ов. Карагьозян

Членове: Теодора Енч. Д.
Петранка Б. Петрова

при участието на секретаря Станислава Ст. Стойчева
като разгледа докладваното от Теодора Енч. Д. Въззивно гражданско дело № 20233600500508 по описа за 2023 година

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на Т. Р. В. от гр. Варна, чрез адв. А. П. от ВАК, срещу решение № 874/17.11.2023 г. по гр.д. № 2057/2023 г. по описа на ШРС.

Жалбоподателят намира решението за неправилно, необосновано и постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон, по съображения, подробно изложени във въззивната му жалба, поради което моли съдът да го отмени изцяло и постанови друго, с което да отхвърли молбата за защита от домашно насилие и му присъди извършените по делото съдебни разноски.

В срока по чл.17, ал.4 от ЗЗДН въззиваемата Й. И. В., действаща като майка и законен представител на детето К. Т. В. не е депозирала отговор. В съдебно заседание, пълномощникът ѝ адв. А. А. от ШАК оспорва въззивната жалба като неоснователна и моли за оставянето ѝ без уважение.

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, редовна и допустима, поради което няма пречки за приемането ѝ за разглеждане.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следното:

Гр.д. № 2057/2023 г. по описа на ШРС е образувано по искова молба на Й. И. В., действаща като майка и законен представител на детето К. Т. В., против Т. Р. В., с искане да

бъде образувано съдебно производство по реда на ЗЗДН, за извършено спрямо сина ѝ К. Т. В. домашно насилие на 08.09.2023 г., около 12.00 часа, в гр. Шумен, като бъде издадена заповед срещу Т. Р. В., с която да му бъдат наложени мерките по чл.5, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗЗД, а именно: да бъде задължен да се въздържа от домашно насилие спрямо К. Т. В.; да му бъде забранено да приближава местата за социални контакти и отдиш на К. Т. В., както и да го доближава на разстояние по-малко от 100 м.; да му бъде забранено да приближава местоживеенето на детето на адрес: гр. Шумен, ул. .... № 23, вх.4, ет.1, ап.11, както и да му бъде забранено да приближава учебното заведение, което посещава К. Т. В., а именно СУ „.....“, гр. Шумен, като последните три мерки бъдат наложени за срок от 18 месеца.

В предоставения му срок за отговор ответникът Т. Р. В. е оспорил твърдението на ищцата за осъществено от негова страна домашно насилие над сина им К. на 08.09.2023 г..

По искане на ищцата за издаване на заповед за незабавна защита, с определение № 2125/18.09.2023 г. първоинстанционният съд е задължил Т. Р. В. с ЕГН *****, с адрес гр. Варна, ул. „.....“ № 14 да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо малолетния К. Т. В. с ЕГН *****; забранил е на Т. Р. В. с ЕГН ***** да приближава К. Т. В. с ЕГН *****, жилището на родителя му Й. И. В., находящо се в гр. Шумен, ул. „.....“ № 23, вх. 4, ап. 11 и СУ „.....“ гр. Шумен, бул. „.....“ № 34, считано от момента на връчване на заповедта за незабавна защита до издаване на заповедта за защита или отказа на съда по гр.д. № 2057/2023 г. по описа на ШРС и е разпоредил да се издаде заповед за незабавна защита, както и, на основание чл.18, ал.3 от ЗЗДН, да се уведоми директора на ДСП - Шумен за необходимостта от предприемане на мерки по Закона за закрила на детето по отношение на детето К. Т. В..

С решение № № 874/17.11.2023 г., първоинстанционният съд е задължил Т. Р. В. с ЕГН *****, с адрес гр. Варна, ул. „.....“ № 14 да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо малолетния К. Т. В. с ЕГН *****; наложил е на Т. Р. В. „глоба“ в размер на 300.00 лева, на основание чл.5, ал.4 от ЗЗД; разпоредил, на основание чл.15, ал.2 от ЗЗДН, да се издаде на К. Т. В., чрез неговия родител и законен представител Й. И. В. заповед за защита от домашно насилие и е осъдил Т. Р. В. да заплати държавна такса в размер на 35.00 лева, както и да заплати на Й. И. В. деловодни разноски в размер на 600.00 лева.

Решението се обжалва изцяло от ответника по иска.

При извършена проверка по чл.269 от ГПК въззивният съд намери, че решението е валидно и допустимо.

По същество, от събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, се установи следното: Страните са съпрузи, считано от 09.05.2013 г. и имат две общи деца – К. Т. В., ЕГН *****, род. на ..... г. и Е.Т.В., ЕГН *****, род. на ..... г.. Отглеждали са съвместно и детето на жената от предходен брак – Е., на 17 години. От 2013 г. семейството е било регистрирано на постоянен адрес: гр. Варна, ул. .... № 14. Обитавали са и имот в с. ...., обл. Варна. На 19.05.2023 г. съпругата напуснала

семеиното жилище и оттогава съпрузите са във фактическа раздяла, като, считано от 17.06.2023 г. двете деца и бащата заживели на адреса им в гр. Варна. Към момента съпрузите са страни по гр.д. № 8174/2023 г. по описа на ВРС, заведено по искова молба на съпругата за прекратяване на брака им, по което дело е направено искане за постановяване на привременни мерки относно упражняване родителските права върху общите им деца, но липсва произна.не на съда. Със заповед № 84/21.07.2023 г., издадена въз основа на решение № 2746/21.07.2023 г. по гр.д. № 6325/2023 г. по описа на ВРС са били наложени мерки за защита на Т. Р. В. и Е.Т.В., поради осъществено спрямо тях домашно насилие от Й. И. В., като последната е била задължена да се въздържа от домашно насилие спрямо Т. Р. В. и Е.Т.В. и ѝ е била наложена глоба в размер на 200 лева. През м. юли 2023 г. майката и другите две деца се преместили в гр. Шумен и регистрирали като свой настоящ адрес: гр. Шумен, ул. .... № 23, вх.4, ет.1, ап.11, като видно от служебна бележка изх. № ДА07-1616/30.08.2023 г., за учебната 2023/2024 г. К. е записан като ученик в .... клас при СУ „ ..... „, гр. Шумен. Най-малкото дете – Е. останало с баща си и се отглежда от него в дома им в гр. Варна. Междувременно съпругът подал заявление за преместване на детето К. от училището в с. Ветрино, което посещавал, в ОУ „ ..... „, гр. Варна. На 08.08.2023 г. съпругата подала до ДСП – Варна сигнал срещу съпруга си, че не е в състояние да полага адекватни грижи за двете им деца. На 20.09.2023 г. съпругът подал сигнал до ОЗД при ДСП – Варна, че на 11.09.2023 г. съпругата му взела детето К. от дома, в който се отглеждали децата им в гр. Варна, ул. .... № 14 и го отвела без негово знание и съгласие в гр. Шумен, а по-късно сменила нейния и на детето телефонни номера, поради което нямал връзка със сина си и не можел да осъществява контакти с него.

В разглежданата молба и приложената декларация по чл.9, ал.3 от ЗЗДН, ищцата твърди, че на 08.09.2023 г., около 12.00 часа в гр. Шумен, пред дома им на ул. .... № 23 синът ѝ К. Т. В. е пострадал от домашно насилие, упражнено върху него от баща му Т. Р. В., изразяващо се в психически тормоз – ограничаване на неговите права и свободи против неговата воля, които от своя страна са довели до психическо разстройство на детето, изпитвайки силен страх от баща си, както и страх да излиза и да се придвижва спокойно, навеждайки твърдения, че на посочената дата ответникът звъннал на сина си К. да излезе пред дома си, за да се видят. След това накарал момчето да се качи в колата му, на което то първоначално се възпротивило, но след като баща му предложил да отидат до магазина за да купят фар за колелото му, се съгласило. Малко след като тръгнали с колата, детето разбрало, че се движат в друга посока, при което баща му обяснил, че отиват във Варна. В този момент малолетният започнал да плаче и обяснил на баща си, че не иска да ходи във Варна, но последният по никакъв начин не се съобразил с желанието му и му обяснил, че няма да учи в гр. Шумен, а в гр. Варна.

В отговора си на исквата молба ответникът обяснява, че когато се видял със сина си на 08.09.2023 г., за което имали предварителна уговорка, той му се оплакал, че го боли глава. Ответникът му предложил да се преоблече и да се разходят. При тази разходка, се разбрали, че К. иска да тръгне с баща си за гр. Варна, за да го заведе на лекар и зъболекар.

Разпитаната в първоинстанционното производство свидетелка Е. Б.И. / майка на ищцата / твърди, че на 08.09.2023 г. около обяд получила обаждане от внучката си Е., която й казала, че ответникът дошъл да се види с брат й К., с когото били двамата вкъщи, тъй като майка им била на работа. Брат й слязъл пред блока и двамата с баща му разговаряли известно време. След това се качил при нея и й обяснил, че трябва да си вземе телефона. Малко по-късно се върнал отново и й казал, че отива с баща си да му купи фар за колелото. След това детето и баща му се качили в колата на последния и отпътували за гр. Варна. След като Е. уведомила майка си за случилото се, тя се обадила на К. и той, плачейки й обяснил, че не иска да ходи във Врана, а иска да е с нея, но баща му го подвел, че отиват за фар за колелото и не се съобразил с желанието му. В понеделник детето се прибрало при майка си, но след случая не искало да излиза навън без нея, тъй като го било страх баща му да не дойде и пак да го вземе.

Свид. М. Д. В. / втора съпруга на бащата на ответника /, заявява, че на 08.09.2023 г. детето К. й се обадило по телефон и й казало с радост, че ще се видят вечерта в дома им в гр. Варна, ул. .... № 14, но преди това ще отиде на футбол. Същия ден / петък / , събота и неделя прекарвали заедно. В петък вечерта, вечеряли заедно със сестра му Е., братовчед му А. и приятелката им А.. На вечерята присъствала и майката на Т., която приготвила храната. В събота детето и баща му ходили на разходка в Морска градина и на плаж, а след това вечеряли при свидетелката. В неделя имали гости за обяд. Причината К. да дойде в гр. Варна била, че трябвало да се подготви за училище. Освен това, в понеделник или вторник имал уговорен час за лекар, защото се оплаквал от главоболие и проблеми с единия зъб. През време на престоя му К. не изглеждал притеснен, нито й е споделял, че нещо го тревожи. Напротив, бил весел, радвал се да бъде заедно с баща си, сестра си и останалите си близки и приятели. След 11.09.2023 г. бащата и свидетелката не са се виждали с детето и не са се чували с него, тъй като телефонният му номер бил сменен.

Показанията на свид. В. относно състояла се на 08.09.2023 г. семейна вечеря в дома на ответника, на която са присъствали той, децата К., Е., А. и А. и една от бабите на първите три деца се потвърждават от представения и приобщен по делото видеозапис.

Свид. М.И.М. / семеен приятел на страните / твърди, че на 08.09.2023 г. се срещнал служебно с ответника на стадион в гр. Варна, където се провеждала тренировка по футбол, в която участвали децата К., Е. и А.. В следващите два дни, след разговор с ответника по телефон, разбрал, че първия ден със сина му К. посетили магазин Декатлон, а на следващия ден ходили на плаж. По-късно разбрал от ответника, че на 11.09.2023 г. ищцата пристигнала в гр. Варна и отвела детето К. в гр. Шумен, като го взела от улицата. След този ден ответникът не е имал възможност да контактува със сина си, тъй като не можел да се свърже с него.

Показанията на свидетеля М. за състояла се на 08.09.2023 г., в гр. Варна тренировка по футбол на децата К., Е. и А. се потвърждават от представения и приобщен по делото видеозапис.

При изслушването му пред съда, детето К. Т. В. е заявило, че от няколко месеца

живее с майка си в гр. Шумен, ул. .... № 23, вх.4 и е ученик в ....а клас на СОУ „ ..... „, гр. Шумен. В момента не ходи на футбол, но има желание да тренира кикбокс. Чувства се добре в града и има свои приятели. През лятото на 2023 г., докато семейството му живеело на село, майка му и баща му се скарали, при което баща му предложил да ги заведе в гр. Варна, като им обещал, че, когато поискат ще ги върне при майка им. Това обаче не се случило и в продължение на три дни, докато били в гр. Варна, въпреки молбите им, баща им отказал да ги пусне да се приберат. Тогава детето се обадило на майка си и ѝ казало, че баща им не ги пуска, но иска тя да дойде да ги вземе. След като баща им излязъл от дома им, майка му дошла и го отвела, а сестра му останала при баща им. За случилото се на 08.09.2023 г. детето е споделило, че баща му дошъл в гр. Шумен и му предложил да отидат до магазина, за да му купят фар за колелото, на което то се съгласило. Вместо да тръгнат към магазина обаче, баща му се насочил в друга посока, при което детето му обърнало внимание за този факт, а бащата отговорил, че „ да, ще дойдеш с мен в гр. Варна, много време стоя при майка си „. Така баща му го взел без негово желание. През целия път детето плакало и казвало на баща си, че не иска да ходи в гр. Варна, но накрая той го завел до там, като му казал, че ще учи някъде във Варна. Когато баща му си тръгнал, К. се обадил на майка си да дойде да го вземе. Оттогава не е контактувал с баща си, тъй като му бил много обиден за случилото се. Обаждал му се по телефон и разговарял с него и със сестричката си. Баща му не му е забранявал да говори с майка си, но, когато тя му се обадела не ѝ вдигал телефона.

От доклада на ДСП – Шумен от 24.10.2023 г. и показанията на свидетелката М.С.К. – работник в ДЦЗП „ Зона закрила „, гр. Шумен, се установява, че пред социалните работници детето К. е заявило, че все още не желае да се вижда с баща си и не може да спре да е обиден. Желанието му е да контактува с баща си само по телефона поне още около 4 месеца. Мисли, че ще е добре да се срещнат след 4 месеца като си представя тези срещи в Шумен и баща му да остави колата на друго място. Да прекарат няколко часа в Шумен, като колата е далеч от тях. Исква баща му да възвърне доверието му към себе си не с думи, а с дела. След този период ще прецени дали и кога ще е готов да му гостува в гр. Варна. В хода на работата с детето в ДЦЗП „ Зона закрила „, гр. Шумен, отношението му към бащата се променило и то започнало да се чува с него, както и да се чувства добре и с двамата си родители, въпреки конфликтите помежду им.

От заключението на вещото лице по допусната СПЕ, възприето като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че детето К. демонстрира еднакво добро отношение и към двамата родители, което ясно показва, че не е настроено срещу някой от тях. В разказите, които прави присъстват емоции като чувство на несигурност в себе си и другите, тъга, самотност и надежда, че когато порасне всичко ще бъде по-добре. Съзнателно мечтае „ всичко това с мама и тати да свърши „, което показва, че истински има нужда да излезе от конфликта, в който е поставен. Повлиян значително от раздялата си с единия родител, той е обхванат от страх, че ще загуби и другия. Поради невъзможност само да се погрижи за задоволяване на базовите си и социални потребности, детето се идентифицира с потребностите на този, с когото живее и се увеличава страхът от

изгубването на този родител. Въпреки влошените отношения между родителите, не се установяват индикации за отхвърляне на единия или другия родител от страна на детето. Детайлният анализ на действията и поведението му не покрива критериите за Синдром на родителско отчуждение, но същото преживява конфликт на лоялност. Към момента на изследването не се регистрират актуални страхови изживявания, които да са извън нормалпсихологичните реакции, съответни на ситуацията, в която се намира момчето, т.е. страховете са свързани със ситуацията на разпадналото се семейство, и не са насочени към конкретен родител.

При така установените факти, съдът прие следното от правна страна:

В настоящия случай се претендира защита от домашно насилие, упражнено от бащата спрямо малолетния му син, като молбата е депозирана от майката на пострадалото дете в преклузивния срок по чл.10, ал.1 от ЗЗДН, редовна и допустима.

По основателността ѝ, съдът взе предвид следното:

Съгласно чл.2, ал.1 от ЗЗДН в редакцията му към 08.09.2023 г., домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство.

Доколкото в чл.2, ал.1 от ЗЗДН не е указано какво следва да се разбира под лични права на детето, приложение следва да намерят разпоредбите на чл.124, ал.1 СК и чл.10 ЗЗДет., според които детето има право да бъде отглеждано и възпитавано по начин, който осигурява неговото нормално физическо, умствено, нравствено и социално развитие, респ. има право на закрила, в случай че не му бъде осигурено това, както има и право на защита на неговите права и интереси.

В тази връзка пряко приложими са и нормите на Конвенцията за правата на детето и по конкретно чл.19: "Държавите - страни по Конвенцията, предприемат всички необходими законодателни, административни, социални и образователни мерки за закрила на детето от всички форми на физическо или умствено насилие, посегателство или злоупотреба, липса на грижи или небрежно отношение, малтретиране или експлоатация, включително сексуални престъпления, докато то е под грижите на родителите си или на единия от тях, на законния си настойник или на всяко друго лице, на което то е поверено".

В конкретния случай, от събраните по делото доказателства се установи, че родителите на детето К. Т. В. са в процес на развод, като образуваното бракоразводно дело е висящо и към момента по него няма постановен от съда акт за определяне на привременни, респ. окончателни мерки относно упражняване на родителските права спрямо общите им деца К. и Е.. Установи се също, че от фактическата им раздяла през м. май 2023 г., когато съпругата напуснала семейното жилище, отношенията между родителите са влошени и двамата спорят кой от тях да отглежда децата. През м. юли 2023 г. майката, първородната ѝ дъщеря Е. и синът ѝ К. се преместили в гр. Шумен, а най-малкото дете – Е. останало с баща

си и понастоящем се отглежда от него в дома им в гр. Варна. Бащата не бил съгласен детето К. да живее и учи в гр. Шумен и считал, че следва да остане при него в гр. Варна. На 08.09.2023 г., пристигайки пред дома на детето в гр. Шумен, ответникът го убедил да се качи в автомобила му, за да отидат до близък магазин и му закупят фар за колелото. След като детето се съгласило и се качило в автомобила на баща си, същият се насочил в друга посока, като на въпрос на сина му къде отиват, отговорил, че ще го заведе в гр. Врана, където да бъде записано на училище. Явно припомняйки си предишния случай, в който баща му отвел него и сестричката му в гр. Варна, отказвайки да ги върне при майка им и обезпокоен, че ситуацията ще се повтори, малолетният К. се възпротивил на желанието на баща си да го заведе в гр. Врана, разплакал се и започнал да го моли да го върне при майка му, но въпреки това баща му не изпълнил молбата му и го откарал в дома им в гр. Варна, където детето пребивавало три дни. Междувременно К. се обадил по телефон на майка си, че иска да се върне при нея, като на 11.09.2023 г. тя пристигнала в гр. Врана и в отсъствието на бащата го отвела обратно в гр. Шумен. В резултат от действията на баща му, детето К. се почувствало обидено на същия, поради това, че не се съобразил с желанието му и пряко волята му го отвел със себе си в гр. Варна, поради което първоначално отказвало да контактува с него, страхувайки се случилото да не се повтори и предпочитало да излиза навън, придружено от майка си. Пред социалните работници заявило, че желанието му е да контактува с баща си само по телефона поне още около 4 месеца и, че ще е добре да се срещнат след 4 месеца като си представя тези срещи в Шумен и баща му да остави колата на друго място. Исква баща му да възвърне доверието му към себе си не с думи, а с дела. След този период ще прецени дали и кога ще е готов да му гостува в гр. Варна. В хода на работата с детето в ДЦЗП „Зона закрила“, гр. Шумен, отношението му към бащата се променило и то започнало да се чува с него, както и да се чувства добре и с двамата си родители.

По повод случилото се на 08.09.2023 г., съдът счита, че, действително ответникът е разполагал с правото да упражнява родителските права върху малолетния К. в същия обем както неговата майка, ведно с произтичащите от това задължения. В конкретната хипотеза обаче, поради фактическа раздяла на родителите, детето К. е живеело с майка си в гр. Шумен, по негово желание. На посочената дата бащата взел детето от дома му и го откарал в неговия дом в гр. Варна, като от доказателствата по делото не се установява това действие да е било съгласувано с майката. От друга страна се установи, че детето е било подведено от баща си да се качи в автомобила му с предложението да отидат и да закупят фар за колелото му, като едва по-късно ответникът го уведомил, че всъщност ще го отведе в гр. Варна, където трябва да бъде записан на училище. Установи се също и, че детето не е имало желание да ходи в гр. Варна и е умолявало баща си да го върне в гр. Шумен, с което желание баща му не се съобразил, задържайки го при себе си в продължение на три дни, докато ищцата не го отвела в гр. Шумен. Установи се също, че в гр. Варна детето и пребивавало в дома, в който се е родило и сред свои близки – сестра, баби, братовчеди и приятели, като му е било осигурено всичко необходимо, включая забавления. От доказателствата по делото обаче не се установи по категоричен начин, че, целта на бащата да откара детето в гр. Варна е била да бъде заведено на преглед при лекар, заради

главоболие и зъбобол, за което са имали уговорка. Ето защо, приема, че ответникът е отвел детето К. от гр. Шумен в гр. Варна без това да било наложително, с оглед опазване на живота и здравето му или охраняване на неговите интереси и против волята на малолетния, като преди това е злоупотребил с доверието му и го е манипулирал да се качи в автомобила му, което представлява акт на психическо и емоционално насилие по смисъла на чл.2 от ЗЗДН, особено като се има предвид, че към този момент детето е пребивавало при майка си и тя е полагала непосредствените грижи за него, поради което детето е могло да бъде отведено от бащата само по негово желание, по взаимно съгласие на родителите или по спешност, каквато не се установява.

Действително, в съдебната практика се приема, че не всяко несъгласие на единия родител с вижданията на другия родител за начина на отглеждане, обгрижване и възпитаване на децата дава основание да се претендира, че срещу тях е упражнено домашно насилие, както и че не всяко неудовлетворяване на желанията на едно лице съставлява домашно насилие срещу него – независимо от интензивността на емоционалната му реакция и субективната му оценка за събитието. В случая обаче, поради раздялата на родителите и влошените им отношения, детето е било поставено в ситуация да избира между един от тях, въпреки желанието му да е с двамата и е преживявало конфликт на лоялност. Изправено пред необходимостта да избере един от двамата, детето само е решило да живее с майка си и е разчитало на баща си да му помогне да преживее промяната в живота му и избора му. Вместо това е получило явно неодобрение от негова страна, както и неуважение към личността му и незачитане на волята му, които макар и маловажни за родителя, са определящи за самооценката, стабилността и благополучието на детето. При нормално развитие на отношенията в семейството, отвеждането на детето в гр. Варна от баща му не би могло да се квалифицира като домашно насилие, но в случая това се е случило против волята на детето и с цел да се отдели от другия родител, което е предизвикало у него страх, тревога, чувство за безпомощност и грубо незачитане на личността му. Видно от данните по делото, детето е еднакво привързано и обича в равна степен и двамата си родители, като би искало да не нарани и разочарова който и да било от тях, поради което неразбирателството между тях, раздялата им и опитите им да го манипулират, поставяйки го пред необходимостта да избере единия от тях са предизвикали у него сериозен дискомфорт и чувство за несигурност да се справи с предизвикателствата на създалата се ситуация, поради което и постъпката на бащата на 08.09.2023 г. не е била безобидна по отношение на психичното му и емоционално здраве и благополучие. От друга страна, въпреки, че е било отведено от баща си в предишния си дом, при близки и обичащи го хора и е било добре обгрижено, детето е възприело пребиваването си в гр. Варна като незачитане и ограничаване на правата му, което е породило у него обида и емоционално страдание, причинени от човек, когото приема като изключително важен за него и от когото очаква обич, закрила и разбиране. В допълнение следва да се отбележи и, че бащата не е имал причина да води детето в гр. Варна именно в този ден и да не се съобрази с желанието му да остане в гр. Шумен, което, както и липсата на доказателства, че то е трябвало да отиде на лекар в един

от следващите дни, обосновава извод, че единствената цел на ответника е била да го отдели от майка му, независимо от това доколко и по какъв начин ще бъдат засегнати правата му и въпреки факта, че, при липса на акт, предоставящ упражняването на родителските права по отношение на К. на единия родител, той има право и възможност да избира с кой от двамата да бъде, предвид оглед възрастта му и степента на емоционална и социална зрялост. В тази връзка, следва де се отбележи също, че според доказателствата по делото, майката не е пречатвала контактите на детето с баща му, от което следва, че той не е бил изправен пред нуждата да отведе детето без нейно знание или съгласие, без предварителна уговорка между него и сина му и въпреки волята му.

В съответствие с горното, съдът приема за доказано, че на 08.09.2023 г. ответникът е упражнил описания в депозираната от ищцата декларация по чл.9, ал.3 от ЗЗДН акт на психическо и емоционално насилие над малолетния им син К. Т. В., което обосновава правния интерес на молителката от предоставяне на търсената защита по ЗЗДН по отношение на пострадалото дете.

Що се отнася до мерките за защита, като съобрази обективните причини за осъществяване на акта на домашно насилие, неговите характеристики и последиците му върху пострадалото дете, както и, че извършителят е негов баща, намира, че защитата на малолетния К. следва да се осъществи чрез налагане на мярката по чл.5, ал.1, т.1 от ЗЗДН, а именно задължаване на ответника да се въздържа от извършване на домашно насилие по отношение на него.

На основание чл.5, ал.4 от ЗЗДН и съобразно тежестта на допуснатото от него неправомерно поведение, на ответника следва да бъде наложена и глоба в размер на 300.00 лева.

Съобразно изложените мотиви, настоящата инстанция намира, че обжалваното решение е правилно и следва да се потвърди изцяло.

На основание чл.17, ал.3 от ЗЗДН жалбоподателят следва да заплати държавна такса за въззивно обжалване в размер на 12.50 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение № 874/17.11.2023 г. по гр.д. № 2057/2023 г. по описа на Районен съд – Шумен.

ОСЪЖДА Т. Р. В. с ЕГН *****, с адрес гр. Варна, ул. „.....” № 14 да заплати по сметка на Окръжен съд – Шумен сумата от 12.50 лева – държавна такса за въззивно обжалване.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____